

hield hij tot het einde vast. Bart Wilton was een gemakkelijk benaderbaar man. Met deze zelfde openheid trad hij op als voorzitter van de eerste ondernemingsraad bij Wilton-Fijenoord, die in de plaats kwam van een reeds veel langer bestaande bedrijfskern. 'In een koud klimaat trek je warme kleren aan om je toch "senang" te kunnen voelen in dat klimaat. Je verandert het klimaat niet door de kleding, maar wel de leefbaarheid. Zo is het eveneens in het bedrijfsklimaat. Je blijft werknemers en werkgevers houden, die het met elkaar moeten doen'. Bart Wilton was er de man niet naar om tegenstellingen te verdoezelen. Nuchter als hij was, ging hij ze niet uit de weg. Uitermate menselijk zoals hij ook was, maakte hij, waar hij ook kwam, het klimaat altijd op z'n minst leefbaar.

De techniek – werktuigbouwkunde – is hem zijn hele leven blijven boeien. Hij was lid van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs, lid van het Institute of Mechanical Engineers en van het Royal Institute of Naval Architects in Londen. Met veel verve kon hij vertellen over de Doxford-motoren, die na de oorlog gebouwd werden bij Wilton-Fijenoord, maar daarnaast bleef hij de organisatie-man. Organisatie van werk én van mensen.

Zijn grote belangstelling had de bevordering van het veilig werken in de bedrijven; jarenlang was hij met hart en ziel voorzitter van het Veiligheidsinstituut.

Maar niet alleen de veiligheid, ook de opleidingen mochten zich in zijn belangstelling verheugen. In de bedrijfsopleiding bij Wilton-Fijenoord was veel terug te vinden van datgene, wat ook in de Haven- en Vervoerscholen in Rotterdam na de oorlog gestalte kreeg. Uit zijn talloze contacten in het maatschappelijk leven wist hij steeds het goede te halen en in praktijk te brengen. Onder zijn leiding kwam er een personeelsvereniging, kwam er een pensioenfonds en een studiefonds voor jongens op de werf, die wilden gaan studeren. Betere opleidingsmogelijkheden, vakopleidingen, wat niet alleen beperkt bleef tot het eigen bedrijf. In 1950 werd hij bestuurslid van de Vereniging De Technische School in Rotterdam en hij bleef dat vele jaren. Hij zag in, dat uitgebalanceerde beroepsopleidingen het fijne en onmisbare raderwerk vormen, waarmee de maatschappij nu en in de toekomst draaiende gehouden moet worden.

In 1964 werden zijn verdiensten erkend door zijn benoeming tot Officier in de orde van Oranje-Nassau. Voor het vele goede werk, dat hij deed als Vice-Chairman van de Missions to Seamen in Rotterdam kreeg hij de O.B.E. Later in 1977 kreeg hij nog de Paul